

2945

Voltant pel Parc

de Sant Llorenç del Munt i l'Obac

 Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac
Parc dels Parcs Naturals
Centre de documentació
Terrassa E-3938

Foto: Miguel Alarcón

Activitats al Parc

Viu el Parc

Opinió

Entrevista a Jordi Ballart i Pastor

Racones del Parc

Font Flàvia

Activitats al Parc

Viu el Parc

"A través dels sentits"

És una nova proposta original i divertida destinada als alumnes de 5è de primària i 1er d'ESO, amb l'objectiu de fomentar l'expressió escrita i la comprensió lectora. L'activitat utilitza com a fil conductor una gimcana pels carrers del pintoresc poble de Mura tot enllaçant diferents exercicis amb un dossier de treball.

L'activitat comença amb la visita a l'exposició sobre el món rural del centre d'informació de Mura i finalitza amb un recorregut per l'espai de la Riera dels Nespres amb un exercici de didàctica multi sensorial. Per acabar es pot dinar a l'àrea d'esplai de la Riera dels Nespres, amb taules, punt d'aigua i serveis.

Més informació:

www.rossinyolnou.com o al mòbil: 661 16 59 95

Racones del Parc

Font Flàvia

A 987 metres d'altitud, està situada a la banda de tramuntana del turó dels Òbits. Degudament senyalitzada i s'hi va des del pla de les Pinasses.

Extret del llibre 70 Fonts de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Edmond Grau i Frederic Vancells. El Cau Ple de Lletres. Editorial Terrassa

El forn encantat

Les restes del forn ibèric del Mimó es troben molt a prop de Coll Cardús, al terme de Vacarisses. Fou descobert pel Centre Muntanyenc i de Recerques Olesà, quan va quedar visible després de l'incendi del 1994. Avui només en queda la part superior. S'hi veuen restes de totxos enganxats, això fa su-

posar que l'última cuita quedà a mig fer. D'aquest forn se'n diu una llegenda, que pretén explicar com es deixà la cuita per fer.

En un calorós migdia d'estiu pujava pel camí que va del Mimó al pla del Fideuer una velleta. Cansada, s'assequé a reposar, i en veure els forners que molt a prop preparaven la cuita es dirigí a ells i els demanà aigua per apagar la set. Els forners, en comptes de donar-li aigua, li van contestar de mala manera, escridassant-la i empaitant-la. Tot allunyant-se, la vella els va maleir l'obra amb l'amenaça que el forn mai més no tornaria a fer cap cuita. I realment, per més provatures que feren per encendre'l, mai ho aconseguiren, i avui es troba carregat com el deixaren. Des de llavors se l'anomenà el forn Encantat, forn Maleït o forn Embruixat (Solà 1929, 120; Boix 1998).

Extret del llibre Històries i llegendes de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. J. Suades i D. Sanz. Ed. Farell, col·lecció "Popular. Llegendes", Sant Vicenç de Castellet, 2000.

Notícies

Pla d'educació i sensibilització ambiental

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, com a requeriment del Pla d'ús públic i altres programes de gestió que participa (Carta Europea de Turisme Sostenible i Sistema de Qualitat), ha elaborat conjuntament amb els concessionaris i empreses de serveis ambien-

tals vinculades al parc el Pla d'educació i sensibilització ambiental.

Aquest document, a part d'un nou marc de participació, vol ser una eina per millorar l'oferta educativa vinculada al parc i un compromís amb el medi.

La voluntat del pla és facilitar el coneixement i la comunicació entre les empreses d'educació ambiental, i donar un valor afegit a la oferta educativa vinculat als recursos del parc. Diferents processos participatius del parc han manifestat la voluntat de tenir una oferta d'educació ambiental coherent i com a marc comú el parc, a fi efecte de garantir la coherència de l'oferta pedagògica i amb l'objectiu fonamental de conscienciar al visitant del patrimoni tan natural com cultural que l'envolta.

Entrevista a Jordi Ballart i Pastor

Jordi Ballart i Pastor és Alcalde de Terrassa des del desembre del 2012. Va néixer a Terrassa, l'any 1980. Llicenciat en Ciències Polítiques (UAB), actualment és Primer Secretari del PSC a Terrassa i membre del Consell Nacional del PSC. És també president de la xarxa europea ACTE (Associació de Col·lectivitats Tèxtils Europees). És un polític molt actiu a les xarxes socials: el podeu seguir a www.jordiballart.cat, i contactar-hi a través de facebook i twitter.

Quina importància té per a Terrassa, tenir un espai natural com el Parc de San Llorenç del Munt i l'Obac?

Terrassa ha integrat el verd de la natura en el casc urbà, és una ciutat que havia estat grisa i ara és molt verda, plena de parcs i jardins, entre els quals destaca el de Vallparadís, un dels parcs urbans més grans de Catalunya. Crec que la nostra és una ciutat que, per tradició, sempre s'ha sentit molt vinculada a la muntanya i els boscos de Sant Llorenç del Munt i la serra de l'Obac: el nostre paisatge està presidit permanentment per la seva silueta. Sant Llorenç ens convida a valorar la natura, el silenci, el respecte al medi ambient, a retrobar-nos amb la nostra història agrícola i ramadera... És el contrapunt natural i paisatgístic per a una gran ciutat molt urbana i al mateix temps molt verda.

Creu que el Parc ajuda a potenciar la imatge externa i l'ús complementari d'altres serveis o activitats d'oci cultural que ofereix la ciutat? Quina és la divulgació que se'n fa des de l'Ajuntament? Existeix col·laboració entre els municipis que conformen el territori?

El Parc Natural és un dels tres grans atractius turístics i culturals que Terrassa promou, al costat de La Seu d'Ègara i de l'extraordinari patrimoni del Modernisme Industrial. Hem de fer-ho, però, tenint sempre en compte que cal preservar el Parc Natural d'una excessiva pressió humana, que cal trobar un punt d'equilibri entre el dret a gaudir de la natura i el deure de respectar-la. Els municipis que tenim una part de Parc Natural al nostre terme, juntament amb la Diputació, col·laborem estretament en la gestió, en la promoció, en la protecció del

paisatge i el medi ambient i en la dinamització del Parc.

La situació econòmica de les diferents Administracions, pot comportar un risc per a garantir la protecció, funcionament i recursos d'aquest espai natural?

La protecció del Parc està absolutament garantida per les normes i les lleis, no depèn tant dels diners com de la voluntat democràtica de la immensa majoria de persones que vivim al voltant del Parc... Ara la prioritat han de ser les persones, sense cap mena de dubte. En el cas de l'Ajuntament de Terrassa és i serà així en el futur, però per desgràcia no totes les administracions comparteixen aquesta prioritat... Tanmateix, crec que és possible atendre les coses realment importants (les persones i famílies que pateixen la crisi, l'educació, la reactivació de l'economia per crear feina) i al mateix temps tenir cura del nostre patrimoni natural. Les persones, en realitat, som part inseparable d'aquest paisatge, d'aquesta natura que ens envolta. Si tenim cura de la natura, estem tenint cura de nosaltres mateixos.

Terrassa en aquests moments està elaborant el projecte de l'Anella Verda de Terrassa. Com va aquest procés? I en què ajuda i millorà la relació amb el Parc?

La relació de la ciutat amb aquest espai que se situa entre el casc urbà i el Parc Natural és una gran oportunitat per progressar i millorar el nostre entorn, a més de generar activitat econòmica en l'agricultura o la ramaderia. Hi ha moltes possibilitats a explorar en aquest sentit, per recuperar activitats tradicionals, per potenciar la sostenibilitat, per donar vida i utilitat social a aquesta franja de terrenys que

envolta la ciutat i que constitueixen una autèntica Anella Verda que molt poques ciutats tenen.

El Pla General d'Ordenació de 2003 va aprovar l'ampliació del Parc en 1317 hectàrees. Com està aquesta ampliació i si comporta moltes dificultats la seva aplicació?

El POUM fixa els objectius de la ciutat de cara al futur pel que fa al Parc Natural, amb la voluntat d'ampliar-lo fins als terrenys agrícoles de la franja nord en unes 1.300 hectàrees. Això ens permetrà millorar definitivament l'ordenació de l'entorn agrícola i natural de la ciutat. Estan en marxa els tràmits amb la Diputació de Barcelona, que és l'administració gestora del Parc. Tanmateix, en paral·lel hem anat avançant en la millora de tot l'entorn natural proper a Terrassa: parc de la Serra de Galliners, parc de la Font de la Grípià, parc de Gernika, restauració de la pedrera de Can Candí, millores de camins, control d'activitats, prevenció d'incendis, el projecte de l'Anella Verda... No sempre avancem al ritme que voldríem, però sí que estem fent passos endavant, amb rigor i coherència, per preservar millor l'entorn natural i tractar-lo com el que és, un extraordinari patrimoni col·lectiu.

És usuari del Parc? Quin espai li agrada gaudir i recomanaria?

Miro d'anar al Parc sempre que puc. Sempre m'he sentit atret per Sant Llorenç. Hi tinc molts records. Les sortides quan era petit a la cova d'en Manel, la de Santa Agnès o els Òbits, anys més tard, quan vaig ser voluntari forestal, les pujades a la Mola, etc. Recomano agafar el plànol de les rutes del Parc i anar-les fent i seguint. És una molt bona manera de conèixe'l i disfrutar-lo.

Fauna. Duc (*Bubo Bubo*)

El Duc és un ocell rapinyaire nocturn. És el rapinyaire nocturn més gran del món, aproximadament mesura entre 29 i 73 cm de llarg del bec a la cua tot i que la seva envergadura amb les ales ofertes ronda d'1,38 a 1,7 m. El seu pes oscil·la entre 1,5 i 4 kg.

El seu plomatge és marronós per la part superior, amb ratlles i franges més fosques; per sota, el coll és blanquinós i el pit i la panxa són més clars, amb ratlles primes fosques.

Té uns ulls grossos i rodons, de color taronja; les orelles tenen uns plomalls molt característics que quan els té aixecats el fan inconfusible. El bec és negre. Les potes són llargues i acaben en unes fortes urpes molt llargues i esmolades amb les que captura les preses.

La femella és una mica més gran que el mascle.

És un ocell solitari i sedentari, excepte en època de cria, que sovint fa vida prop de cingles i desnivells. Durant els mesos freds de l'any deixa sentir el seu profund cant, el qual utilitza per a marcar el seu territori (si la nit es tranquil·la, és audible fins a 4 quilòmetres de distància). Cada individu té un udol específic, de manera que poden ser identificats individualment. També produeix lladrucs potents d'alarma tipus guineu. La seva alimentació és primordialment de petits mamífers (ratolins, rates, conills, llebres, esquiroles, musaranyes) i ocells.

S'empassa trossos de la seva presa, digerint les parts toves, però no les parts dures com els ossos o el pèl. Les

restes no digerides formen una massa anomenada egagròpila, que és regurgitada.

Aprofita un forat en arbre o en un cingle per fer el seu niu. Fins i tot de vegades nia al terra.

La femella pon cada any 3-4 ous de color blanquinós i els incuba durant uns 35 dies. Els pollets neixen recoberts d'un plomissol blanquinós i marronós. Comencen a volar cap als 70 dies.

La rabosa (*Vulpes vulpes*) és un dels depredadors dels seus nius.

Viu en zones muntanyoses no molt altes, amb barrancs i cingles, i també en espais oberts propers als rius.

Caça durant la nit, tot i que té molt bona vista.

La seva oïda li permet detectar un ratolí corrent pel terra del bosc a més de cent metres de distància i atrapar-lo sense veure'l.

Vola silenciosament; les seves plomes i unes ales amples i arrodonides li faciliten volar gairebé sense fer soroll.

Els colors del seu plomatge li permeten camuflar-se entre la vegetació.

Flora. Repunxó (*Campanula rapunculus*)

Herba biennal, de la família de les campanulàcies.

El seu nom campanula vol dir en llatí campana petita i fa referència a la forma de la seva corol·la.

Té una tija erecta, de fins a un metre d'alçada, amb una arrel carnosa i fusiforme. Les seves fulles basals són peciolades mentre que les superiors són més aviat lanceolades.

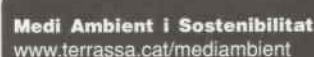
Les flors col·locades en raïms, són de color blau, amb una corol·la acampada o en forma d'embut. La seva floració és a la primavera i l'estiu entre els mesos de maig a agost.

Viu en prats humits d'herba alta, i als marges del bosc. A la comarca del Bages, el repunxó es freqüent a les valls de Mura, en canvi no es troba a Montserrat. La seva arrel és comestible i té un lleuger regust a nous i es pot menjar tant crua com cuita. S'ha utilitzat tradicionalment com a cicatritzant i com a astringent.

Crèdits

Redacció: Centre de Documentació i Educació Ambiental (CDEA). **Col·labora:** Diputació de Barcelona Àrea d'Espais Naturals. **Edita:** Servei de Medi Ambient i Sostenibilitat de l'Ajuntament de Terrassa. **Disseny i maquetació:** Servei d'Imatge i Comunicació de l'Ajuntament de Terrassa. **Fotografies:** Arxiu CDEA i Badiacasanova. **Han col·laborat en la redacció d'aquest número:** Eva Herrero Alonso, regidora de Medi Ambient i Sostenibilitat, Jordi Ballart, Alcalde de Terrassa, Personal Tècnic del CDEA - Medi Ambient i Sostenibilitat, Personal del Parc i Consell Municipal de Medi Ambient de l'Ajuntament de Terrassa.

Si estàs interessat en rebre aquest butlletí, posa't en contacte amb el CDEA: c. Pantà, 20. 08221 Terrassa / Tel.: 93 739 70 00 / cdea@terrassa.cat

Xarxa de Parcs Naturals
Diputació de Barcelona